

Mészely József

Amikor olyan vagyok

amikor olyan vagyok
mint amilyennek lenni
nem vágytam soha
mintha idegenül
mintha az ámítás képében
mintha kifordított köpenyben
indulnék utamra
mintha búcsúzáskor
más szavával köszönnék
más szemével néznék értetlenül
más érzeteivel érezném
magam idegennek
mintha e ripacs móka
álarca mögül
kifelejtettem volna arcomat

Anyanyelvem

Örökül
édesanyámtól kaptam,
hogy vigyázzak rá,
soha el ne hagyjam.
Édesanyám
nem csak szavakat adott,
de talpam alá földet is,
amelyen óvón állhatok.

Anyanyelvem olyan,
mint a sejtelmes mélység,
mint a fölénk boruló
véghetetlen kékség,
olyan áradóan illatos,
mint a kora nyári rét, a tisztás,
és olyan színes,

mint az álomkép villanás,
s patkó is, a szívembe sütve,
hogy velem dobogjon
mindig szerencséje.
Néha oly könnyű,
mint a szélben kavargó hópihe,
mely arcom lázrózsáját hűti le.
Néha, ha nyers a gondolat,
oly nehéz, mint a vaseke,
de akkor is, ha mar, gyötör,
sértése nyomán
az óriási bánat is
törpeként tündököl,
hisz csapongó,
mint a kamasz szerelem,
de soha, mégsem szertelen,
mert hordja a születés gyötrelmét,
a múlás kínját,
s a lelkünk minden áhítatát,
zsoltáros fohászatát.
Néha úgy érzem, olyan ismerős,
mint az édes gyermekem.
Néha meg mindennap
csupa titok és rejtelem,
de mégis, mégis
csupa összhang és lüktető zene,
hogy érezzem, egy vagyok vele.

József Attila

Miközben létigéink
fonákját panaszoltad,
a *nincset* tagadásnak vélők
a népet és hazát megtagadók
közé soroltak.
De te 36 fokos lázban
égtél, féltél
és dideregtél,
s minden szépet és jót
másoknak reméltél.

Apáczai Csere János

Te, ki nem udvaroltál
rangnak, cafrangnak,
sem annak, kit sokan balgán
csodának tartanak.

Te, kit gyakran harapott
a hálátlanság ebe,
mégsem fájdalommal ömlengted
a világot tele.

Te, kit az erkölcs
vezetett váltig,
gyógyítgasd még sokáig
a világ hibáit!

Hozzák felém

Gárdonyit olvasván

Szavaid nem csak
a földön járnak,
de lelkünkkel is
incselkednek, barátkoznak.
Csodálom őket,
mint a végtelen jóság őreit,
(mert) hisz hozzák felém a szeretet
simogató hullámköreit.

Rejtelem

Mint aki megbotlott
és elesett,
s váratlan megtalálta,
amit keresett,

így vetül öröm
az ürömbbe,
pedig parányi, nem nagy
a rejtelme,
de mégis biztat
élni, remélni
és árnyékomra néha
foltot vetni.

Továbbra is

Próbálok maradni jónak,
örülni napsütésnek, hónap,
dérverten fénylő reggeleknek,
csillagot dajkáló éjjeleknek.
Nem hadonászom bottal, késsel,
maradok inkább a megvetéssel.
Lovam lucskosra nem hajszolom,
az élet dallamát nem halkítom,
virággá bűvölök néhány csillagot,
hogy érezzem a messzeség-illatot.

Abonyi Mária illusztrációja

P. Buzogány Árpád

Mindig otthon

Az autók ablakán szétfolyt a nap, Mazsola egy akácfa árnyékába húzódott, sarkával a szegélykövet kopogtatta. A saroknál lassító autók egymás után húztak el mellette, a táblához közel két hátizsákos lány lengette a papírt, rajta egy távoli megye betűjelével. Mazsola táskájába tette a napszemüveget, unottan integetett. Három oldaltáskás férfi állt melléje, cipőjükön cement- és mészpor, hangosan nevetgéltek és a lányokat figyelték. Késő délutánra járt már, és Mazsola csak a más megyei autókat intette, a városbeliek a közeli fürdőhelyre igyekezhetnek, felpakolva, mert a legtöbb autó tele volt. Egy kamion elvitte a lányokat, aztán újabbak jöttek, rövid nadrágosak, csomag nélkül. Megkopott mikrobusz állt melléjük, a férfiak után a lányok is mind felültek. Hangos zene szólt, a fiatal sofőr és idősebb társa cigarettázott.

Bevágott a szél az ablakon, a férfiak hallgatagon ültek, leszálltak a második faluban. A sofőr a lányokkal beszélgetett, Mazsola kibámult az ablakon. Esti fürdés lesz, derült ki a beszélgetésből, hamarosan egyedül maradt az utastársak közül.

Az eltérőnél amikor leszállt, hatalmas port vert fel az induló autó. Kövér meleg ülte meg a mezőt. Tászkáját vállára akasztva indult el a keskeny úton. A gabonaföldeket barnult szalma csíkozta, az úton szénaszálakat gyűjtött csomóba az eső. Tovább, az erdőnél megállt Mazsola pár percre. Háta mögött messzire volt már a város, negyedóra járás után rálátott már a falura. A gyümölcsfák között egy-egy piros tető jelezte az új épületeket, a túlsó dombon marhacsorda legelt. Csend volt, a főúton suhanó autók zúgása nem ért el eddig. Szénásszekér ereszkedett előtte, gyenge szél hordta illatát. Ahogy utolérte, köszönt a két szalmakalapos férfinak.

Az alacsony kapu mögött felugatott a kutya, amikor benyitott. Néhányat vakkantott még, aztán fejét fölemelve állt előtte. Mazsola megsimogatta, és hozzászólt.

— Hej, ki jár itt, a mindenségét... — könyökölt a tornácra egy bajszos férfi.

— Adjon Isten, sógor! — emelte fel a kezét Mazsola. Odament, kezét fogtak.

— Na, hogy van, mit csinál?

— Lopom a napot. Korbácsot fonok — emelte föl egyik kezében a szíjdarabokat.

Széket tett Mazsola elé, leültek és rágyújtottak. Amióta a sógor kitorpte a bokáját, járnia sem szabadott, amíg a repedt csont egészen helyre nem jön.

